

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De eodem Rege simplice, qui monachum in Abbatem sancti Dionisij
promouit, praelatis ambitiosis prudenter amotis, cap. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

ANte hoc triennium, defuncto Abbate sancti Dionisij, gentis Francorum Apostoli, cum dissimila illa Abbatia vacaret, & ad eam plures aspirarent, venit ad Regem sepe dictum is, qui in congregatione videbatur esse potior, Prepositus videlicet, pro Abbatia supplicans, & dicens; Domine ecce quingentas offero vobis libras, vt propitius mihi sitis in hac Abbatia. Cui Rex nihil promittens, sed simoniacum muneris receptione, quasi in arce spei ponens, respondit: Date pecuniam Camerario meo secretè. Recedente igitur Preposito, & quasi de regio favore certificato, Cellerarius, de his nihil sciens, eundem regem adit, & Preposito, similia petens, similem pecuniæ quantitatem obtulit, a quo simile responsum accepit. Nouissimè venit thesaurorum infidus custos, & ipse pro Abbatia Regi quingentas libras offerens: cui sicut superioribus responsum est. Et licet Rex, sicut homo prudens, dissimularet; plurimum tamen ei displicebat trium illorum monachorum ambitio, & proprietatis vitium, imò tam execrabile furtum, sciens oblatam pecuniam, monasterio fuisse subtractam. Præfixit tamen conuentui diem, in qua eis Abbatem constitueret, eo quod Abbatia in manus eius deuoluta fuisset. Sedente Rege in capitulo, verbis ad hoc idoneis præmissis, cum diligenter circumspiceret, & personas consideraret, tres prædicti monachi, Prepositus videlicet, Cellerarius & Sacrista in summa expectatione erant positi, singuli per momenta singula Abbatiæ sibi sperantes esse porrigendam. Et licet spes sancta non confundat, *Rom. 5.* omnes tamè in sua expectatione sunt confusi: nã Rex videns monachum quendam simplicem in angulo capituli residentem, & nihil minus quàm de Abbatia sperantem, inspiratione diuina vt surgeret præcepit. Stante illo cum verecundia coram Principe, dictum est ei ab eodem rege: Domine en committo vobis Abbatiam sancti Dionisij. Quo audito, homo ille simplex cum regi non assentiretur, imò fortiter reclamaret, asserens se personam esse humilem, priuatam, & despectam, atq; ad tantam digni-

dignitatem nimis indignam, nimisque insufficientem, se vituperando, apud Regem commendauit, & coegit eum. Postea subiecit: Domine, Ecclesia ista plurimis debitis est obligata, nec est unde soluatur. Cui Rex subridendo respondit: En in instanti mille quingentas libras vobis dabo, & cum necesse fuerit, vobis accommodabo pecuniam, insuper auxilium & consilium impendam, praecepitque Camerario supradictam pecuniam ei afferri. Adhuc puto viuit, & fortè per eum domus illa meliùs regitur, quàm per illos esset regenda, qui ad eius regimen aspirauerant. Occurrit mihi & simile huic in hoc exemplo.

CAPVT XV.

ANte hæc tempora, cum sub imperatore Frederico, huius Frederici auo, vna ex imperialibus Abbatibus vacaret, duoque electi essent, nec concordare possent, vnus illorum magnam summam argenti, quam in monasterio congregauerat, eidem Frederico obtulit, quatenus sibi assisteret. Et promisit ei pecuniarum cepta. Postea intelligens aduersarium eius virum esse bonum, simplicem, & ordinatum, cepit cum suis habere consilium, qualiter indignum amoueret, & ob virtutes suas electum confirmaret. Et dixit ei quidam: Domine, sicut audiui, monachi omnes ex regula tenentur acus portare; sedente vobis in capitulo, dicite illi inordinato, vt ad punctiorem digitorum vestrorum aciem suam vobis accommodet, & cum non habuerit, inuenietis contra eum occasionem quasi de irregularitate. Quod cum factum fuisset, & ille non haberet, ait alteri: Domine præstate vos mihi aciem vestram; quam cum ille mox extraheret, fortè præmonitus: Respondit Imperator: Vos estis monachus in ordine iustus, & ideo tanto honore dignus: ego decreueram honorare aduersarium vestrum, sed ille irregularitate sua se reddidit indignum. Bene apparet in his minimis quàm negligens & dissolutus sit in maximis. Tali que sophismate monachum astutum Imperator amouit, & simplicem in Abbatem promouit.

APOLLONIVS: Ignoravi hactenus tantam fuisse virtutem